

Marco Calvani. AUTOR DE «LE MANI FORTI»

«La funció del teatre és enfrontar l'espectador amb la realitat»

El Capitol presenta fins demà un dels muntatges més contundents del Grec: «Le mani forti». L'obra, basada en un fet real, descriu la relació entre dos joves adolescents que decideixen matar la mare de la noia a sang freda

JORDI BORDES / Barcelona

● Jove impetuós deixa anar un cert desencany per la política del seu país (no hi ha gaires diferències entre els partits de dretes i els d'esquerres) i també per l'europea (que és una, monetàriament, però que es desconeix culturalment). Opta pel teatre de proximitat, el social, el que implica tothom d'una manera o una altra i el que té un rerefons humanista: aprendre a escoltar. El seu teatre combrega amb els textos tempestuosos, durs, que escupen realitats a l'espectador, sense final feliç. El públic surt afectat i conscient que cal arremangarse la camisa per dotar d'humanitat, com a mínim, el seu entorn.

– El poc teatre italià d'autor contemporani que s'ha representat darrerament a Catalunya té un fort component social o polític. És tot així?

– «Aquest és un dels interessos dels autors, certament. La situació del teatre contemporani a Itàlia no és bona i per això busquem temàtiques pròximes al públic.»

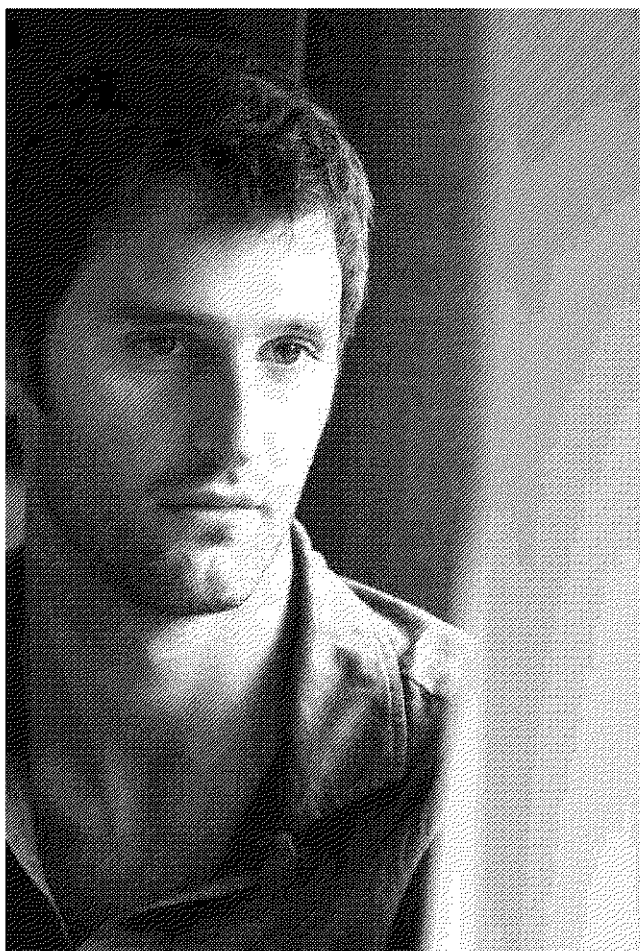
– *Le mani forti* exposa el cas real d'una parella d'adolescents que assassinen la mare de la noia. És un espectacle pensat per a joves?

– «Sí, aquesta peça ha apropiat espectadors joves que no van, habitualment, al teatre. Però l'obra també parla dels problemes de comunicació amb els pares. Una de les sorpreses del muntatge ha estat descobrir que el públic adult torni a pensar en la seva adolescència i, a la vegada, en els seus fills, que ja són adolescents com els de l'escenari.»

– El muntatge evita el paper de la mare. S'estalvia així l'escena sàdica de les apunyalades.

– «Volia parlar dels dos nois: d'ella i d'ell. Esbrinar el perquè del seu crim i generalitzar el comportament per fer-lo universal. No m'interessa gens reproduir el cas concret.»

– L'impacte és fort, però, quan es pensa que

Un gronxador abandonat

● El muntatge del Capitol ha fet una lectura poètica del text, que no difereix gaire de la que es va estrenar a Torí el març del 2006. El 14 d'octubre es representarà al festival Temporada Alta. Calvani interpretava el paper del jove. No va voler dirigir l'obra. El director li

va descobrir plecs del personatge que ell mateix no hi havia pensat quan l'escriu. El seu espectacle dur, però gens exhibicionista, transcorre al parc, en una discoteca i en un amagatall. Espais poètics i conceptuals per a un fet tràgic.

(FOTO: ORIOL DURAN)

el cas està basat en un fet real.

– «Això m'ha obligat a escriure amb molta responsabilitat. Se'm va criticar, a Itàlia, d'aprofitarme d'una desgràcia. Ningú ho havia fet. Estem molt habituats a llegir al diari crims com aquest. És una història terrible que no es vol veure. Jo l'he duta a casa de cadascú. La meua intenció ha estat portar-la a una dimensió més fami-

liar que el cinema. Tota la premsa anava plena del crim. El públic ja sap com la van assassinar. A mi, el que m'interessa és entrar en la intimitat dels dos joves i comprendre que no són pas bojos, que qualsevol hauria pogut perpetrar un crim com aquest.»

– *Genova'01* denunciava que la policia havia executat un jove que es manifestava contra una trobada del Fons

Monetari Internacional. El vostre teatre és més polític a conseqüència del poder de la dreta en els governs?

– «Són casos diferents. *Genova'01*, efectivament, denunciava un cas. Quan escric teatre, procuro mantenir-me al marge de la política. A Itàlia, l'esquerra i la dreta, a vegades, no tenen grans diferències. Ara, és evident que *Le mani forti* parla de política indi-

rectament, perquè fa una reflexió sobre el poder en una societat madura.»

– La que descriu és una societat que no es comunica i que no és conscient de la repercussió dels seus actes.

– «És el cas de *Le mani forti*. L'esperança és que parlant-ne es contribuïxi a pensar. Aquesta és la funció del teatre: no es tracta d'amagar-se; hem d'afrontar la realitat. La nostra és una realitat tràgicament humana que, si es mira a distància, no difereix gaire del que era una tragèdia grega. Això ens demostra que la història es repeteix. L'únic que podem fer és parlar-ne. Mirar d'entendre els assassins no vol dir justificar-los, és el primer pas per comprendre els humans.»

– Com són ell i ella?

– «Ell és tímid, reflexiu, poètic, i viu en barris marginals. Ella, en canvi, és agressiva i intuïtiva, i respon al nucli de la societat. Tots dos coincideixen que troben a faltar la necessitat d'afecte, d'amor, de sentir-se membres de la societat.»

– I el parc abandonat?

– «Estan entrant a l'adolescència i ja arraconen els antics espais de la infància.»

– És pretensió dir que el seu teatre pretén educar?

– «Pretén no deixar indiferent. En tot cas, la lliçió és aprendre a escoltar.»

– Com s'hauria pogut evitar el crim?

– «Jo mateix, quan faig d'actor, no trobo una solució al problema d'incomunicació dels personatges. Ningú té la solució. El teatre no ha de resoldre els conflictes; la seva funció és enfrontar l'espectador amb la realitat.»

– Què es coneix del teatre català a Itàlia?

– «Es parla del Teatre Lliure, i poc més. Aquest és un problema que ens trobem els dramaturgs europeus. Si som una Europa unida, hauríem d'actuar com a tal i conèixer-nos molt més. Jo mateix vaig als teatres d'arreu a presentar els meus textos.»